

και τώσας νίκας κραταίς κατά βαρβάρων δράττω  
και ὅσων τὸ πολίτευμα κ' ἀκρίρειν φυλάττω,  
κ' ὁ Θεοτόκος, τζέντιμαν και Κόντες ἀληθής,  
μου λίγι πατριωτικῶς ἀρτου! νά μη βασκαθής.»

Κ' ἡμέρας ἐνθουσιάζομαι τῶν χρόνων τῶν χρυσῶν  
και τούτων μνημονεύομαι και πάντων και πασῶν,  
κ' ὑπὲρ τῶν φίλων δανειστῶν και τῶν νεκρῶν και ζώντων  
τῶν δι' ἡμᾶς τὸ χρέμα των ἀφθόνως συναζόντων  
και 'στὴν Ἑλλάδα εὐπρεπῶς κ' ἐντιμῶς δανειζόντων  
και κατ' αὐτάς τὰ δόντια των μακρινῶς τριζόντων.

Ἐπὲρ μελλόντων κανονῶν, φουρνέλων και μπουρλότων,  
κ' ὑπὲρ κατόχων δυστυχῶν, πορευόντων κ' αἰμαλιώτων,  
ὅπου θαρρῶ πῶς 'γρήγορα θά βροῦν τὸν διαβόλο των  
και με τὴν ἔ κ θ α ρ β ὶ ρ σ ι ν θ ἄ στρίψῃ τὸ μακρὸ των.

Ἐπὲρ ἔ κ θ α ρ β ὶ ρ ὶ σ ι ω κ' ὑπὲρ τῆς εὐπρεπειᾶς  
τῆς μετ' ὀλίγου κανονῶν και τῆς χρεωκοπιᾶς,  
κ' ὑπὲρ τῆς λήρας τῆς πολλῆς και τῆς ξεροκαμπιᾶς,  
συνειθίζουσας τ' ἄντερα εἰς ἰδιωτροπιᾶς.

Ἐπὲρ μεγάλων ρουσαφιῶν πανδήμως ἀδεξιμένων,  
ὅπου τραγόντων προσφιλῶν και μὴ χορτασιζομένων,  
ὅπου πολλῶν Πουσασιῶν μὴ διοριζομένων,  
κ' ὑπὲρ Φωτῆλα και λοιπῶν ὑλοφρονομένων.

Ἐπὲρ τοῦ Ἰσχυίκα κατά σωρῶς στιβάσαι,  
ὅπου τοῦ περὶ χάριτας Βουλευτικῆς τυρῶσαι,  
ὅπου τὸ μὴ τῶν δανειστῶν τὰ χρεῖα συμβεβάσαι  
και Παναγιῶν και Χριστῶν ἐξ ὄψεως κατεβάσαι.

Ἐπὲρ τοῦ νόμου και θαμοῦ ἐπὶ βαλβίδος θείαν  
και χρεῖν τούτων κόπτεσθαι και ξεπαρδαλωθῆναι,  
κ' ὑπὲρ τοῦ τὰ συμβαίνοντα ἐγκαιρῶς μυριθῆναι  
κ' ὑπὲρ τοῦ ἐλὰ Γαλλικὰ ξαναπαραιτηθῆναι.

Βασιλεῦ, μὴ καπρίσοι μου κἀνης,  
μὴ και σὺ ὄχιως λόγῳ μὴ σκάνης,  
κ' ἔλα φίλος νά γίνης και τῶρα  
και τὰ σκρίπ και τὰ φουντιγγ συχώρα.

'Απ' ὅπως κ' ἐμπρός δολορράφης,  
καθ' ἡμῶν κ' ἡ Ἀγγλία ἐστράφη,  
και μίγῃ κ' ἔλας τριμῶ σαν Κεῖν  
σαν μου πουν γιὰ τὸ Ὀρνιο-σταῖν.

'Ας κιντάξουν πῶς καλὴ τὸ 'επιτάξιμα  
και παραιτὰ τὸ τόσο γινέται,  
ἐπειδὴ 'στὴν βαλβίδα πού 'φθασιμε  
ἴσως μῆ κ' ἡ Κορὸν ἀματάτι.



### Φασουλλῆς και Περικλέτος, ὁ καθένας νέτος σάτος.

Π.—Τί γίνεται, βρέ Φασουλλῆ, Ρωμαϊκὴ κεφάλι ;  
Φ.—Ψάλε τὴν μῆνην, Περικλῆ, τοῦ γέρο Πιτ και Ράλλη,  
τὴν οὐλεμένην, τὴν φρικτὴν, ὅπου δὲν ἔχει ὄρια,  
και παρ' ὀλίγων νά γινεὺν πολλῶν κινῶν ἐλώρια  
και τὰς ἰσθίμους τῶν ψυχᾶς νά ὄρῃσι ἑπιτάξιαν  
ἡρωικῶς 'στὰ τέσσαρα νά φεύγουν πρὸς τὸν Ἄδην.  
Ποῖος τάχατε τοὺς ἔσπρωξε εἰς τὸ Γουδί γιὰ μάχη ;  
εἰκόσως πού 'γεννήθηκα ὀφειδύχης 'στὸ Δαδί,  
γιατὶ αὐτὸς τὸν γέρο Πιτ τὸν εἶχε 'στὸ στομαχι  
κ' εὐτ' ἤθελε ζωγραφιστὸ 'μπροστά του νά τὸν ὄρῃ.  
'Ἦλε τευγάρ ἐπὶ Γουδί ὁ γέρο Πιτ ἀκούσιως  
ρεβόλθερ ἔχων ἐν χειρὶ πολέμου ἐκνήθλου,  
πλὴν ἤθελε μὴ τοὺς μάρτυρας και με τοὺς ἐπιλείπους  
κ' ὁ Ράλλη, σφιγγιῶς ἀνή και κάλστα του ὀμβρόλου.  
Αὐτὰρ κροκάπελος πῶς ἐπ' Ἐπιττὸν ἀνέτελλε :  
Ἄμῃ, εἰ Πιτ, παρακαλῶ, σκληρῶς μόνωσχησθε,  
σκέψου και γὰρ, ἂν κτυπηθῆς, πῶς οὐκ ἂν εὐτυχῆσαι  
ἀκούσαι τὴν ἐργόδοπον τοῦ γένους μαπαταρίαν,  
ὅι' ἦν τοσαύτην εἶδες και σὺ φιλοπατριαν».   
Ἦς ἔρατο, βρέ Περικλῆ, κ' ἄμισος κατ' ἄρ' ἔζετο  
και φρονθιῆς ἀπὸ θεινήν ἀνάγκην ἐκίετο,  
και τέλος πάντων ἔφυγε Πιτγιῶν και ἔφριτταν  
νὰ μὴν ἰδῇ χυνόμενον τὸ αἷμα τῶν περικριτων.  
Αὐτὰρ ὁ Πιτ ἀμπαπαλῶν ρεβόλθερ ἐκνήθλου  
τὸν Ράλλη ἰσημάδεψε κ' ἔρριξε μίς 'στὰ θλα,  
αὐτὰρ δ' ὁ Ράλλης μελιῶν τὴν κεφαλὴν ἐν σκύβει,  
κ' ὁ Κροστινίτης ἐπισθεν τοῦ Ράλλη ἀπεριούρη  
ἐκ φόβου μὴ 'στούς μάρτυρας τοῦ Πιτ τὸ βῶλι πίσση  
και τότε συχωρᾶτε μακ και ὁ Θεὸς ἔχωρῆσαι.  
Οὐκ οὐν κ' ὁ Ράλλης μονοῦ σκοπεῖται τὸν ἀέρα  
κ' ὑπὲρ τοῦ Πιτ τὴν κεφαλὴν ἰσχυρίζεν ἡ σφαίρα,  
κ' ἡ παρὰ πάσας φονικὴ μονωσχηία ἐλῆξε,  
μίγα δὲ τότε Ὀλομοπος και Ἐπιττῆς ἐλιέζε,  
κ' ὁ Πιτ εἰς τὴν ἐνδοξὸν μεγαλαυχήσας πάλιν  
ἀταρτηρεῖς ἐπίσει προσιεπε τὸν Ράλλην.  
Αὐτὰρ δ' ἀκούσας ὁ λαὸς και πάντες ἐκ τῶν πρώτων  
πῶς μὴ τὸν Ράλλην κρατερεῖς ὁ Πιτ ἐμαχιστόν,  
περὶ τῆς πᾶλης χασκοντες και τρινοντες ἤρωτων  
κ' ἄμφο τῷ χεῖρι, Περικλῆ, ἰσταυροκοπεσάντων,  
κ' εἰ μὴν ἰμελαγγόλησαν, εἰ δὲ φαιρός ἐγίνων...  
και μὴν ὁ Πιτ, ἂν δὲν γενῆ Περικλέτος 'στὸ μέλλον,  
θὰ φασκαλώσῃ τῆς Ἀρχῆς τὸ μικρομεγαλίον  
κ' ἴσως ν' ἀνοῖξῃ, Περικλῆ, Σκοποβολῆς Σχολεῖον,  
και τίποτε παραξένο νά τὸν ἰδῆς 'στὸ τέλος  
καλλικαράει τῆς φακῆς και τῶν Φιλόλων μέλους.  
Π.—'Ἄλλὰ κ' ἰγῶ, βρέ μάστιγε μου, ἦμῃρα μεσηρίε  
εἶδα ντουῖλο, πού κανεῖς ὡς τῶρα δὲν τὸ ξέρει,  
κ' ἐκ τῆς τρομαρᾶς ἔχασα ταῦτα μὴ τὸ καλάθι  
και σκύβει νά 'στὸ πῶ σιγά κανεῖ νὰ μὴν τὸ μάθῃ.  
'Ὁ κύριος Πρωθυπουργὸς μὴ τὸ γερὸν ντουῖλο  
ἐκάλεισε τὸν Θεωρῆ σὶ ὄμπωτὸ ντουῖλο,  
κ' εἰ δανειστικὸς ὡς μάρτυρας ἰστικένο περιλοποι,  
ὁ Βλαχγριδερ ὀπλάτῃ, ὁ Χάμρο κ' εἰ ἐπίλοιποι,  
και κέστογοι διάφοροι τῶν ὀμολογιῶν  
και ἔνα περιτριμμάτα τριδων κ' ἄγιων.  
Οὐκ οὐν κενὰ εἰ παλαιστικὰ τοὺς μάρτυρας ἐκάλεισαν  
κ' ἕνας τὸν ἄλλο λέγωντας Σγαρίλο ὀμωγιῆτη

Μὴ δὲ σπαθὴ φαρμακικὰ ἠρωικῶς ἐπάλασσαν  
 σάν τόν Ἀμλίτο, Φασουλῆ, καλὴ μὴ τὸν Λαίρτη.  
 Καὶ τὰ σπαθὴ τῶν πῆταξαν κ' ἰβγάλανε πιστόλη  
 κ' ἱπορβόλησαν κ' εἰ δὲ μὴ τρόπο ντυλάκτο,  
 μὰ κατὰ λάθος κ' ὑπῆσαν τοὺς μάρτυρας τὰ βόλια  
 ἀπάνω 'στὸ Δοκπατρι καὶ πάτους ὄλου; κάτω,  
 μ' ἐκείνον δὲ τὸν τρομερὸν τῶν μοναχῶν ἐρότων  
 ἠκούσθη ἤρθεν ἐν Ραμξ κ' ἕνας τραγῶν δόοντων.  
 Φ.— Ἀχ! πότε πῆ θά κτυπήθω μαζί σου, Περικλίτο.  
 μ' Ἀριστρογγ κανόνι καὶ μὴ Κρούπ, ρεβόδιρ καὶ στυλίτο;  
 πότε κ' ἰγὼ θά τσακωθῶ μὴ σίνα τὴν μαγάρη  
 καὶ νὰ κυλᾷ τὸ αἷμα σου καθὼς τὸν Νικαρά, κ'  
 κ' ὁ Πιτ εἰς τὸ Σγρλεῖον τοῦ πρωτόσχολον νὰ μ' ἔχη ...  
 κῦττα ἴψηλὰ τὸν οὐρανὸν... ἰλίσσαζε νὰ βρέχη,  
 καὶ μπᾶμ καὶ μπούμ ἀδάκκοπα βαρύδουπος βροντᾷ  
 καὶ 'στῆς ἑκαίς μας κανοναῖς μὴ βρόντους ἀπαντᾷ.  
 καὶ καθὲ λέρα τῶν Ρωμῶν μὴ τὴν βροχὴ σαρῶνεταί  
 κ' ἐντὸς ὀλίγου 'στὴ Βουλὴ τὸ φούντιγγ ἀκουρνεταί,  
 κ' ἰγὼ σοῦ λέγω, Περικλῆ, πᾶς ἔγκυρον δὲν εἶναι  
 κ' ὅπως κ' ἂν θίλῃς σκίψου το κ' ὅπως κ' ἂν θίλῃς κρίνε.  
 Τῶπε κ' ὁ Βοκοτόπουλος, τῆς Σῦρας δικηγόρος,  
 μὰ κ' ὁ Στεφάνου, κόσοςλας καὶ ποῦρος προσφόρος,  
 ἔδειξε σάν Ζακυνθῖος 'στοὺς ἄλλους ἀβουατούς  
 πᾶς καθὲ νόμος θεμιτὸς κ' ἀθήμιτος τοῦ κράτους  
 προτοῦ ἀκόμη ἐκδοθῆ μοιάζει σάν ἕνα ἔμβρου,  
 ὅπου τὸν Μάρτη σπῖρνεται καὶ θγαίνει τὸν Δαικίμβρο,  
 κ' ἔτσι γιὰ κ' ἐνίρσις κ' ἐκείνὸ τὸ κᾶζὸ τῶρα,  
 ὅπου πολὺ, βρὶ Περικλῆ, τόνόρε μας σκορκαίει,  
 κ' ὅποιος μπιρμπάντες δαισιτῆς ἰληθῆ ἰδῶ μπόνορα  
 ντελίγκου τοῦ ἰζάμινας τοῦ Λόρου ἄς τ' ἔρακάρ.  
 κ' ἡμεῖς ρεντικελάρωντας ἐκείνὸ τὸ κενιρίστο  
 ἐπὶ τοὺς ἰνδάμηδες θά βάλωμ ἀ ρίστο,  
 κ' ἂν πλῶνοντας τοῦ γάμπαις μὰς ἀπάνω σὲ πολτράνας  
 δὲ Βασιλάδες θάζωμ καὶ δὲ γρουαῖς κερῶνας,  
 κ' ὁ, τ' ἢ κερῶνα τοῦ Αἰλῆς γιὰ κ' ἂν σιντ' ἰλιάρη  
 ἢ τζόγια ἢ Μυλλόρθηκα θά τὸ ρεντικελάρ.  
 Σὺ δὲ τῶν λόγων κᾶμῶμας τὴν τῶση καλλιπίτσιαν  
 κ' ὅς ἐτου τὸν σμειβισμὸν νὰ κάμωμεν μ' εὐπρίπειαν

καὶ μ' ἔντερα λεπτότερα λεπτῆς ἑντερῶνως  
 ἰσὺ μὴ πάρες, Περικλῆ, νὰ μὴ ἔυλοφορτῶνης.  
 Π.— Ὅπως λοιπὸν τρεῖς ματσουκαῖς, μωρὶ Σγαρίλο, σάιτας  
 γιὰ τὸ μ' ἰσοκῆσις γιὰ κ' αὐταῖς τοῦ μπιρτζελοταῖς.

— \* —  
**Καὶ ὀλίγαις ποιηταῖς.  
 μ' ἄλλους λόγους ἀγγελαῖς**

—  
 Νὰ κ' ἡ τῶν Συζητήσεων Ἐφημερῆς μεγάλη,  
 ποῦ τὴν τιμᾷ κατ' ἔξοχὴν πολιτικῆ χρηστότης,  
 κ' Ἀρχισυντάκτις Ἐκκυστὸς μὴ δυνατὸ κεφάλι  
 κ' ἄλλοι συντάκται σθεναροὶ καὶ λογογράφοι πρώτης.  
 Τῆς εὐχομαί δὲ πρόδοον καὶ βίον εὐτραφείας  
 ἰπ' ἀγαθῶ τῆς ἀγαθῆς δημοσιογραφίας.

—  
 'Στὸ φύλλον τὸ αἰριανὸν Ἐστίας τῆς γνωστῆς  
 ποίημα πρώτης τάξεως μὴ νῆου εἰστρου κάλλος,  
 ποῦ τῶραφει δὲ πρὸ πολλοῦ γνωστὸς συμβολιστής,  
 ὁ τοῦ Στεφάνου Στέφανος, ὁ καὶ Μπιρτζεῖκος ἄλλος.

—  
 Εἰς τοῦ Σταδίου τὴν ὁδὸν τί φέγγει καὶ τί λάμπει ;  
 ποῦ εἶναι τὸ Κατάστημα τὸ μυριφωτισμένο,  
 ὅπου καθένας λαχταρᾷ καὶ θίλει μῖσα νάκηρ  
 νὰ κόψῃ χιμωνιατικὸ κοστουμ νεοφρεμένο ;  
 Ἀἰδονοπούλων λίγεται Κατάστημα θαυμασίον,  
 ὅπου νομίζει Ἀγγλικὸν πᾶς βλίπει ἐργαστίον.  
 Ἐκεῖ μεγάλων αἰθουσῶν χρυσὴ φωτογυοῖα,  
 ἐκεῖ καὶ νέα συλλογὴ λαμυροδῶτων πλουσία,  
 κ' ὀμβρόλλοι κενιλοσχημοὶ καὶ πάντα τάλλα εἶδη,  
 ποῦ τὰ κτυτάζων χάσκοντες καὶ Παρισίαναι ποῦρι,  
 ἐκείνο δὲ τὸ μαγικὸ τῆς κοπιτικῆς ψαλλίει  
 κάνει τὸν ἴσο πρὸ κομψῆ καὶ ντυοῦ τὸν καμμοῦρη.

— \* —  
**Θάνατος ἐπιφανοῦς  
 κ' ἀγαστοῦ ὁμογενοῦς.**

**Διημέτριος Στεφάνοβικ.** τὸ τέχνον τοῦ Ζαννῆ,  
 ποῦ τὰ καλὰ του τᾶμῆτρα κανεῖς δὲν λησμονεῖ,  
 υἱὸς ἀντάξιου πατρός ἐκ τῶν πολυπαθῶν,  
 εἰδέχοντος εἰς ἀρετὰς καὶ πλοῦτον ἀγαθόν.

Ἄκομη χθὲς μὲ τὰ πτερά τῆς μουσικῆς ἐπέτα  
 καὶ ταῦτην ἑθεράπευε μετὰ θερμῆς φροντίδος,  
 καὶ τόσα μὲ τὸν κάλλιστον Λωρῆμῆν ἠμελέτα  
 περὶ τῆς γεννητειρας των καὶ τῆς κοινῆς πατρίδος.

Ὅ δὲ «Ρωμῶς», ποῦ πάντοτε ἀνδρῶν γενναιοδῶρων  
 καὶ πλούτου ἀγαθοποιῶ στεφανοπλόκος μένει,  
 τελῶν ἀγάπης καὶ τιμῆς κ' εὐγνωμοσύνης φόρον  
 τὸν πολυφίλητον νεκρὸν μ' ἐν δάκρυ τοῦ τὸν ραίνει.